

Karácsony a kórházban

Vallásos családban születtem, és ilyen nevelésben részesültem. A karácsonyi ünnepeket mindig együtt töltöttük nagy szeretetben. Idős lettem, a mostani karácsony volt az első, amit kórházban kellett töltenem. Félttem, kibírom-e az ünnepeket. De Isten megsegített. Egy olyan közösségbe csöppentem, ahol Jézus születését úgy ünnepelhettem, mintha otthon lennék. Az ünnepséget néhány nappal Karácsony előtt tartottuk. Nem az ajándékozás volt a lényeg, hanem Jézus. Köszönet a kórház dolgozóinak, művészeknek, gyerekeknek, akik meglepetésszerűen megszervezték az ünnepélyt és eljátszották a betlehemi születést. A terem feldíszítve, zongoraszóval várta a betegeket. Mindenkin látszott a szeretet, mosolygó arcok, könnyes szemek, s a közös éneklés mindezt fokozta. Később, a valódi szenteste napján hét óra felé a szobák ajtajai kinyíltak, kicsalogatta a bennlévőket a magnón fölhangzó „Csendes éj” dallama. Összegyűltünk ismét, gyertyát gyújtottunk, imát mondtunk és együtt énekeltünk karácsonyi és más szeretetről szóló énekeket. Hálát adtunk Istennek, hogy mind ezt átélhettük.

Nagyné W. Teréz, Nyergesújfalu

Mondd, mi a szeretet

írta: Pintér Lajosné, főápoló

Könnyű szeretni azt, aki kedves, szelíd, jóságos és figyelmes,
Ki mindig csak ad, de sose kér;
Ő mennyire szeretjük mindezért.
De azt szeretni, aki durva, szava sértő, arca mogorva,
Tudod, hogy tüskés, és mégis szereted.
Na látod, ez a szeretet.
Könnyű szeretni a jóbarátot, élvezni a vidám társaságot,
De a szenvedőt: azt szánja a szíved.
Ha éhezőnek nyújtasz kezet, a tétovának adsz egy jótanácsot,
Vigasztalod a sirót, hogyha látod, letörölöd a fájó könnyeket,
Na látod, ez a szeretet.
Szeretni a lázadót, a hitelent vagy a támadót,
A közönyöst, a bűnöst, a szennyesekeket,
Ilyenek vagyunk,
s az Isten így is szeret.
Irgalma megnyitotta az Eget.
Na látod, ez a szeretet.

"Elfogadást, bátorítást érzek"

- beszélgetés **Mihelik Magdolnával**, Nyergesújfalu polgármesterével -

Őn a polgármester választáson a Fidesz-KDNP színeiben indult, és nyert. Rivalisai jóval szerényebb eredményt értek el, mint Ön. Hogyan értékeli a választások kimenetelét?

• Nem én indítottam magam, a helyi Fidesz-szervezet bátorított arra, hogy vállaljam a jelölést. A választások eredményén nem csodálkozom, hiszen mögöttünk volt egy kétharmados Fidesz-többséget hozó országgyűlési választás, és emellett világosan láttam, hogy Nyergesújfalu változást akar.

Húsz év után egyszerre így megváltoztak a választók pártpreferenciái?

• Úgy tűnik, igen. Hagyományosan baloldali szavazók adták rám a voksukat, amiben persze a személyes ismeretség is szerepet játszott. Aki ismer, tudja rólam, hogy családi neveltetésem folytán és személyes meggyőződésből is milyen értékrendet vallok, és az is nyilvánvaló, hogy magamévá tudom tenni a jelenlegi kormány célkitűzéseit, de ez nem mond ellent annak, hogy Nyergesújfalu érdekei elsődlegesek számomra.

A mindennapokban érzékeli a polgármester melletti kiállást?



• Komolyabb támadásban még nem volt részem. Emberi kapcsolataimban, az idősök köszöntésében, amikor találkozom nyergesi emberekkel az utcán, elfogadást és bátorítást érzek.

Polgármesterként mire fog összpontosítani?

• A lehető legszélesebb körben biztosítani szeretném a nyilvánosságot a politikában. Az embereknek érzékelniük kell a közvetlen környezetükben is azt, hogy a város képviselőtestülete értük van, az ő érdekeiket szolgálja, legyen szó a jobb közoktatási ellátás biztosításáról avagy a lakókörnyezet fejlesztéséről. Az önhibájukon kívül



nehéz helyzetbe jutott lakóitársainkat segíteni kell. Munkámmal szeretném a helyi vállalkozásokat, vállalatokat a jogszabályok keretein belül lehetőségekhez juttatni, hiszen nyergesi munkaerőt foglalkoztatnak többnyire, és adóforintjaikból történnek a városi beruházások. Mindazonáltal nem kívánok csak a beruházások polgármestere lenni.

Másképpen politizál egy nő, mint egy férfi?

• Igen. A férfiak vezetési módszerei diktatórikusabbak, ami nem föltétlenül elvetendő, míg a nők megpróbálnak lélekkel, szeretettel viszonyulni a problémákhoz.

A Fidesz politikájában nagy hangsúlyt kap a család, a házasság, a gyermek. Ön mint a szebbik nem képviselője, hogyan látja ezt a dolgot?

• A családnak és a gyermeknek a legoptimálisabb, ha az édesanya minél hosszabb ideig marad otthon szülés után. Nagyon jól szocializáltak szüleink korosztályában azok, akik gyermekként nem jártak óvodába, hanem a több generációs családban nevelkedtek. A nagyszülőket nélkülöző családmódel esetében sem gondolom, hogy három éves kor alatt tanácsos a kisgyermeket közösségbe küldeni, amennyiben megoldható az anyai jelenlét.

Olyan véleményeket is hallani, hogy a Fidesz-kormány a nőket visszazavarja a fakanálhoz.

• A GYEST meghosszabbították, de senkinek sem kötelező három évig GYES-en maradni. Az anya szabadon eldöntheti, hogy mikor szakítja azt meg, de aki úgy kívánja, otthon maradhat gyermekével. A nyugdíjba sem kényszerít senkit az a lehetőség, hogy a nők 40 év munkaviszony után megkezdhetik pihenésüket, több időt töltve unokáikkal. A nyergesújfalui képviselőtestület céljai között is kiemelt szerepet játszik a gyermekekhez kapcsolódó ellátások-, a tartalmas szabadidő eltöltés lehetőségeinek további bővítése.

Nem szívesen vetem fel a témát, de súlyossága miatt kénytelen vagyok. A Zoltek Rt-ben tapasztalható munkavédelmi problémák orvoslására van-e az önkormányzatnak valamilyen lehetősége, elképzelése?

• A Zolteknál történő dolgokról mindenképpen beszélnünk kell. Ez év februárjában egy kihelyezett képviselőtestületi ülés lesz a gyárban, ahol - terveink szerint - környezetvédelmi kérdésekről is tárgyalunk majd. A legutóbbi képviselőtestületi ülésen is elhangzott, hogy szükséges lenne a lakossági ellenőrző csoport újbóli összehívása.

Milyennek szeretné látni Nyergesújfalu húsz év múlva?

• Összetartó közösségként. Olyan városnak, amely a turisták számára is vonzó, mert ha egy várost a turisták is kedvelnek, akkor az egy kellemes hely. Természeti adottságaink kedvezőek. Lehetőségünk van arra, hogy a környező hegyek és a Duna, valamint a fejlődőben lévő szőlészet-borászat határozza meg későbbi arculatunkat. Kíváncsinos lenne, hogy a jelenleginél is több civil szervezet működjön a városban, és hogy az embereknek idejük és anyagi forrásai is legyenek arra, hogy a civil szervezetek munkájába bekapcsolódjanak. Mindez azért lenne fontos, hogy a polgármesteri hivatal és a lakosok együtt, egymás munkáját kiegészítve működtessék a várost.

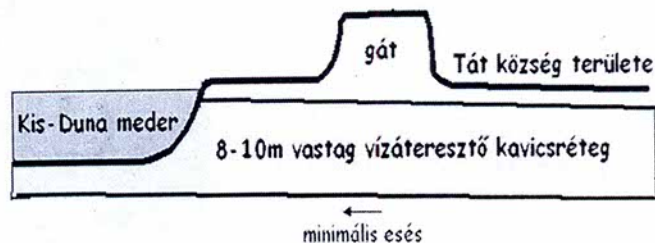
Nyergesújfalu és Tát sok szállal kapcsolódik egymáshoz. Sajnos az elmúlt öt évben voltak komoly súrlódások is a két település között. Remélhetjük-e, hogy mindez a múlté, és a jószomszédi kapcsolatok helyreállnak?

• Tát polgármesterével, Szenes Lajossal, már megtettük a jószomszédi együttműködéshez vezető első lépéseket. Tát és Nyergesújfalu közös vonásai, a német nemzetiségi hagyományok, a hasonló mentalitás, mind arra kell hogy vezessen bennünket, hogy a jövőben széleskörű együtt gondolkodást és együttműködést alakítsunk ki.

riportot készítette: M.M.

Esővizek, talajvizek Táton

A tavalyi nagy esőzések magyarországszerte súlyos gondokat okoztak. Így volt ez Táton is, ahol nem csak a Duna közelsége de a sajátos földtani adottságok miatt is évszázadokon keresztül problémát jelent a víz. A község területe ugyanis a Duna és a Gerecse hegység közé ékelődik, egy ún. Duna-terazon fekszik, ami nem más, mint a Duna évmilliók alatt fölhalmozódott hordalékanyaga. Ez a kavicsos-homokos vízáteresztő talajréteg 8-10 méter vastag, s mind a Duna felől, mind pedig a Gerecse felől érkező talajvíz akadálytalanul áramlik benne. Ha alacsony a Duna vízállása, akkor a talajvizek elfolynak a folyó irányába, s a talajvízszint csökken, ha viszont lényegesen megemelkedik a folyó vízszintje, akkor a talajvizek megrekednek az ártéri kavicsban, s a talajvízszint megnő. Ez utóbbi jelenségnek voltunk tanui tavaly, amikor pincéket, kerteket árasztott el a talajvíz. Sok pincében jelenleg is ott a víz, s Tát határában is belvizek állnak, ami mutatja, hogy a talaj még mindig telített vízzel. A közelmúltban Tát területén végzett hidrogeológiai vizsgálatok kimutatták, hogy a község alatti víztároló réteg hidraulikus esése minimális, így a réteg természetes leürülése a szokásos szintre igen lassú folyamat lesz még csapadékszegény időszakban is. A településtől délre, a Sási Dűlőben megjelent tó vízének esetleges leszivatása szakemberek szerint nem lehet megoldás, a hatalmas vízmennyiség és a gyakorlatilag korlátlan utánpótlódás miatt. Megjegyezzük, a nemrég épült árvízvédelmi gátnak a talajvizek mozgására nincs kihatása, hiszen a gát gyakorlatilag teljes egészében földszint feletti létesítmény, így a 8-10 méter vastagságú kavicsállományt nem érinti. Hogy a gát valóban nincs kihatással a talajvizek mozgására, az a tény is bizonyítja, hogy a Tátot Esztergommal összekötő 11-es út (esztergomi út) két oldalát szintén pangó belvizek tartják, noha arrafele nincs semmiféle dunaparti gát.



A hegy- illetve a Duna felől érkező talajvizekkel nemigen lehet mit kezdeni, azok esetleges szivattyúzása horribilis pénzösszegbe kerülne, nem beszélve arról, hogy hosszabb távon az altalaj megbolygatása vélhetően több kárt okozna, mint hasznot.

A község területén lehulló csapadékvizekkel más a helyzet. Azok ellen tudunk védekezni: elvezetéssel, szikkasztással, tárolással (a tárolt víz szárazabb időszakban hasznosítható). A jogszabály értelmében a közterületre hulló csapadékvíz elvezetéséről vagy szikkasztásáról a helyi önkormányzat köteles gondoskodni, míg a magánterületekre hulló csapadéknak a telken belül történő kezelése a tulajdonosok feladata. Tudomásunk szerint a Tati Önkormányzat méltányosságból engedélyezi a magántelkeken összegyűlt csapadékvizeknek az utcai árkokba, esővízelvezető csatornába való elvezetését, feltéve ha a közterületi vízelvezető rendszer befogadóképessége ezt lehetővé teszi. Ami semmiképpen nem engedélyezett és szigorúan tilos: a csatornahálózatba folytatni az esővizet.

Tát Önkormányzata a közelmúltban egy átfogó vízelvezető rendszer kialakításába fogott. Az elkészült tervek birtokában pályázati anyagot nyújtott be a Középdunántúli Reginális Tanácshoz a csapadékvíz elvezetési program kiviteli finanszírozására. Információink szerint a három megyéből beérkezett pályázatok forrásigénye jelentősen meghaladja a Tanács rendelkezésére álló keretösszeget.

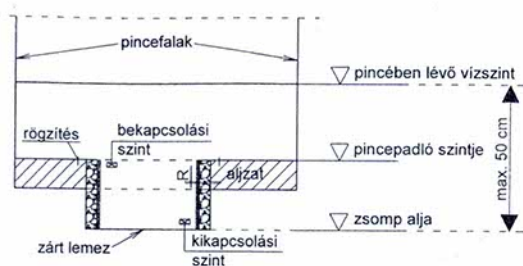
Tudni kell, hogy önmagában a csapadékvíz csatorna megépítése a magas talajvizet nem szünteti meg, azonban mindenképpen lejjebb viheti annak maximumát, s ez az előtöltött időszak hosszát és az előtöltés mértékét csökkenti.

A szakemberek mindannyiunkat óvnak attól, hogy átgondolatlanul szivattyúzzuk a házak környékén megjelenő talajvizet. A huzamos ideig tartó vízszivattyúzás következtében ugyanis meglazulhat a ház alatti talaj, valamint újabb és újabb földalatti vízerek, utánpótlás-vonalak képződhetnek. Ha viszont - kellő vízszigetelés hiányában - mindenképpen vízkiemelésre van szükség, a javasolt megoldás az, ha a pincepadló aljában a padló áttörésével egy kis mélységű zompot alakítunk ki, melynek falai megfelelően kialakítva egyben szűrőréteget is képeznek, így nem történhet meg az, hogy a vízzel talajszemcsék is beáramoljanak a pincébe, lazítva ezáltal az alaptestek alatti talajréteget. A zomp másik előnye, hogy segítségével a vízszint mélyebben tartható.

Az alappincézett házak esetében hosszú távon csak az utólagos vízszigetelés jelenthet igazi megoldást. A szigetelési munkák viszont nyilvánvalóan csak akkor végezhetők el, ha a talajvíz visszaállt az eredeti szintjére.

Táton az időnkénti magas talajvízállásból adódhatnak nehézségek. A körülményeket figyelembe véve alapvetően nem javallott földfelszín alatti lakószintek építése, vagy ha mégis amellett döntünk, hogy alagsort építünk, jó ha előre gondoskodunk a megfelelő talajvíznyomás elleni szigetelésről.

A Táti Önkormányzat megbízásából elkészült talajmechanikai szakvélemény megtekinthető a tat.hu honlapon.



A szakemberek által javasolt zomp vázlata

megjegyzés: A talajvizek fokozott megjelenése kétségtelenül összefüggésben van azzal, hogy az egykori bányák már nem üzemelnek, a karsztvíz kitermelés megszűnt. A tokodi hegyoldalban is rendre új vízerek bukkannak elő, többnyire valamikori vízforrások helyén, vagy azok közelében. A bányákban folytatott vízkitermelés ugyanis megváltoztatta a talaj vízháztartását, több vízforrás elapadt az elmúlt évtizedekben. A bányászati megszüntetével azonban a valamikor kiszáradt területek újra megkapják azt a vízmennyiséget, melyet korábban kaptak. Tulajdonképpen az eredeti állapot kezd visszaállni.

Visszavont környezethasználati engedély

Az Országos Környezetvédelmi Főfelügyelőség, mint másodfokú hatósági szerv, 2010. aug. 18-ai keltezéssel határozatban vonta vissza azt a környezethasználati engedélyt, melyet korábban az Észak-Dunántúli Környezetvédelmi Felügyelőség adott ki a Holcim zártkörű részvénytársaság bányabővítési kérelmére.

Mint emlékeztetés, a Holcim zrt a jelenlegi 660 000 tonna/évről 1 800 000 tonna/évre akarta növelni a nyergesújfalu-i mészkőbánya kitermelési kapacitását, és ehhez meg is kapta első fokon az engedélyt. Az Esztergomi Környezetkultúra Egyesület azonban fellebbezett a határozat ellen, és kérte másodfokon a környezethasználati engedély felülvizsgálatát, mivel több ponton jogsértést vélelmezett. Az Országos Környezetvédelmi Főfelügyelőség a másodfokú eljárásban megállapította, hogy a tervezett kitermelés-növelés olyan területeket vonna be a bányaművelésbe (és erdőket szüntetne meg) ahol semmiféle bányászati tevékenység nem folytatható Nyergesújfalu hatályos rendezési terve alapján. Vagyis a tervezett kapacitás-növelés – ellentétben a jegyző elsőfokú építészeti szakhatósági jogkörében tett hozzájárulásával – nincs összhangban a jelenleg hatályos helyi rendezési terv előírásaival. A bánya éves kapacitásának 660 000 tonna/évről 1 800 000 tonna/évre történő növelésére környezetvédelmi engedély tehát nem adható – áll a felsőfokú környezetvédelmi hatóság határozatának zárszavában.

A bányabővítésre a Holcimnak a Nyergesújfalu és Tát határába tervezett gyár működtetéséhez lett volna szüksége.

Még egyszer, röviden...

Miért nem kell a Holcim-gyár?

E lap hasábjain eddig is többször foglalkoztunk a tervezett Holcim-gyár ügyével. Tettük ezt azért, mert meggyőződésünk, hogy az itt élők jövője szempontjából rendkívül fontos kérdés, hogy milyen irányú fejlesztések lesznek az elkövetkező években környékünkön. Folytatódik-e a valamennyiünk életét megkeserítő felelőtlen környezetpusztítás, vagy az eddigiekhez képest környezettudatosabb, emberbarátabb szemlélet jut érvényre? Határozott véleményünk, hogy a tervezett Holcim-gyárnak nincs létjogosultsága, s hogy miért gondoljuk ezt, erre adunk most rövid, összező választ.

A gyár nem kell, mert...

- ez a térség már most is sokat szenved a környezetszennyezéstől. A megbetegedések száma környékünkön kirívóan magas.
- a hulladékok nagy tömegben, koncentrált helyen történő égetése rengeteg – ismert és ismeretlen – mérgező anyagot juttat a levegőbe, a földbe, a vizekbe.
- a Holcim hulladékok égetésével akarja gyárait üzemeltetni
- a környékünkön működik (még mindig!!) az ország legnagyobb veszélyes-hulladék égetője (Dorog)
- a hulladésgétes nem az egyetlen hulladék-kezelési mód
- Magyarország nem Nyugat-Európa személtlerakója.
- a Holcim-féle munkahelyteremtés egyszerű kóklerség. Maximum kétszáznyolcvan (280) fő számára akarnak munkahelyet létesíteni 76 hektáron. Ekkora hatalmas területen a környezetkímélő könnyűipar akár tízezer (10 000) embert is képes lenne foglalkoztatni.
- nem mindegy, hogy milyen munkahelyeket teremtünk.
- a Holcim nyilvánvaló hamisságokat állít a tervezett gyárral kapcsolatos hatástanulmányában, minek után fölmerül a kérdés: számíthatunk-e arra, hogy a gyárvezetők hitelt érdemlően fognak nyilatkozni a jövőben?
- a Holcim lakossággal szembeni arroganciája nem ismer határt, ha anyagi érdekekről van szó. Bizonyítja ezt többek között a lábatlani népszavazás körüli eseménysor.
- a térség lakói érvényes népszavazáson egyértelműen kifejezték, hogy nem kérik a Holcim-gyárból.

A gyógyulást végső soron Isten adja

Felföldi Éva belgyógyász-diabetológus 40 évig dolgozott orvosként az esztergomi kórházban. Ma a dorogi Szent Borbála szakorvosi rendelőben fogadja a betegeket, és emellett karitatív tevékenységet is folytat: a Kamiliánus Betegápoló Rend esztergomi csoportjának a vezetője. Vele beszélgettünk az esztergomi kórházkápolna sekrestyéjében.



Test és lélek összefüggései kedvelt téma az egészség-megővással, orvoslással kapcsolatos mai eszmefuttatásoknak. Hogyan kommentálja ezt Doktornő?

• A régiek jól tudták, hogy a test és lélek összetartozik. A modern orvoslás választotta szét a testet s a lelket, így mára az a szerencsétlen gyakorlat alakult ki, hogy a betegségeket gyógyítjuk, ahelyett, hogy a beteget gyógyítanánk. Az, hogy újra a figyelem homlokterébe került test és lélek viszonya, azoknak a megfigyeléseknek köszönhető, melyek mind azt igazolják, hogy aki lelkiileg harmóniában van, kevesebbszer lesz beteg, könnyebben hidalja át a nehézségeket. Jól látható, hogy a pszichiátriai betegek a testi bajokra is hajlamosabbak. A sok lelki megpróbáltatás, bizonytalanság, betegségekhez vezethetnek. A civilizációs betegségek hátterében sok esetben lelki ártalmak vannak. Testi egészségünk szempontjából is rendkívül fontos tehát a lelki egyensúlyunk megeremtése: önmagunk és a velünk együtt élők elfogadása, az embertársainkkal való jó viszony kialakítása, az Istennel való megbékélés. Ez utóbbi fontosságát külön is hangsúlyozni szeretném, mert tapasztalatok bizonyítják, hogy aki hisz és bízik Istenben, könnyebben gyógyul, mint aki csak a gyógyszerekbe kapaszkodik vagy a manapság divatos alternatív gyógy módok felé fordul. Az alternatív gyógyászok egyébként előszeretettel mellőzik a gyógyszerek alkalmazását, ami nem mindig helyeselhető, mert a gyógyszereknek is megvan a maguk szerepe a gyógyításban. Ilyen-olyan energiákról beszélnek, de ezekhez fals ígéretek kapcsolódnak, nem beszélve arról, hogy a „gyógyító

energiák” igazi eredetét homály fedi.

Nem vitatkozni akarok azzal, amit most elmondott, csak az jutott eszembe, hogy ha valóban lelki okokra vezethetők vissza a betegségeink, akkor ez azt is jelenthetné, hogy ha valaki, teszem azt, lelkiileg „top”-on van, azaz lélekben kifogástalan állapotba hozza magát, akkor a betegségeket akár el is felejtheti, hiszen az ilyen „szuperembert” nem fenyegeti a megbetegedés veszélye!?

• Ezt így természetesen nem lehet kijelenteni, hiszen jól tudjuk, hogy egy lelkiileg-testileg egészséges ember is megbetegedhet. A lelkiek hajlamossá tesznek bizonyos dolgokra, elősegíthetik vagy akadályozhatják a gyógyulást, közrejátszhatnak egy betegség létrejöttében, de nem csak és kizárólag a lelki állapot tehető felelőssé a betegségek kialakulásáért.

Kétségtől hinni kell a gyógyulásban, ahhoz, hogy valaki egy betegségből fölépüljön. Hit nélkül tulajdonképpen semmi sem működik. Ha jól belegondolunk, még az ágyból sem tudnánk reggel fölkelni, ha nem hinnénk el, hogy ezt meg tudjuk tenni. Kimondható-e, hogy minden gyógyulás alapfeltétele a gyógyulásban való hit, s az orvosi kezelés tulajdonképpen erre a hitre épít rá?

• Attól függ, miben hiszünk. Hihetünk az orvosban, önmagunkban, a beszédett gyógyszerekben, de ezek mind ingatgat hitek. Kell, hogy az ember elismerje: Valaki van fölöttem, aki segít. Az a beteg, aki nem képes elfogadni Istent, nem tud ráhagyatkozni, mert hiányzik belőle a bizalom, és nem tud imádkozni, hanem még a betegágyán is azt keresi, hogy ki a felelős az ő betegségéért, esetleg szitkozódik, Istent okolva minden bajáért, - nagyon nehéz helyzetben van. Az ilyen ember nem fog tudni elindulni a gyógyulás útján. Akinek van helyes istenképe, világosan látja, hogy a betegségeinket, szenvedéseinket nem Isten okozza. Isten nem akar nekünk rosszat, mindig a javunkat akarja. Sok minden vezethet betegséghez: egészségtelen környezet, helytelen életmód, rossz döntéseink a

jó és a rossz között, baleset, valamilyen kórokozó, de az is előfordul, hogy nem tisztázható oka van egy betegségnek, s ez arra utal, hogy minden betegség részben misztérium, amit alázattal el kell tudnunk fogadni, miközben magunknak is törekednünk kell mindent elkövetni a gyógyulásunk érdekében. Tudjunk hinni a szerető Istenben, aki mindig a javunkat akarja. Nagy szükségünk van a hitre, hogy megtapasztaljuk: a fölöttünk, mellettünk, bennünk lakó háromságos egy Isten segítségére mindig számíthatunk. Milyen jó, hogy van Valaki, akire elesettségünkben is nyugodtan ráhagyatkozhatunk. A gyógyulást végső soron Isten adja, az ápolók Jézus Krisztus irgalmas szeretetének csak eszközei. Hinni a gyógyulásban annyit jelent, mint hinni Isten szeretetében.

És ha mégsem jön a gyógyulás?

• Aki Istentől kéri a segítséget, azt Isten különleges szeretetével halmozza el, és ezt a beteg érezni fogja, akkor is, ha a Jóisten nem a testi gyógyulást adja. Előbb-utóbb mindannyiunknak el kell menni, Isten nem ebben a világban akar örök életet adni nekünk. Keresztény reménységünk a vigaszunk és a lelki békénk forrása földi életünk végóráiban. A hívő beteg tudja, hogy élete a halállal nem szűnik meg, és beteljesülése Istennél van.

Tapasztalatai szerint, mennyire nyitottak az emberek Istenre?

• Kórházi szolgálatom során látom, hogy a középkorostály nagy többsége sajnos teljesen hit nélkül él. De azt is látom, hogy a szenvedés, a betegség felszántja, megpuhítja a lelket. Nehéz helyzetében a legtöbb ember keresi az Istent, és ebben nekünk hívőknek segítenünk kell. Van aki évek múltán is, ha találkozunk, megemlíti, megköszöni, hogy a kórházi ágya mellett együtt imádkoztunk. A fiatalok körében tapasztalok mély érdeklődést a hit iránt, Istenre való nyitottságot. Ez öröm és remény forrása.

Egy ágyhoz kötött súlyos beteg látványa háborzongató tud lenni egy egészséges ember számára. Aki viszont elszenvedi a betegséget, megtapasztalja azt a sokszor láthatatlan, de nagyon is valós segítséget, amelyet onnan fölülről, az égiektől kap, amint azt Ön is említette. Ez a segítség elviselhetővé teszi, sőt olykor meg is édesíti a szenvedés óráit. Ugyanazt a terhes szituációt tehát másképp látja a külső szemlélő és

másképp maga a szenvedő beteg. Úgy gondolom, a mi dolgunk végül is nem az, hogy a magunk szemszögéből ítéljük meg mások élethelyzetét, hanem hogy tudatosítsuk magunkban, Isten mindenkivel személyes kapcsolatban áll. Ez persze nem jogosít fel bennünket arra, hogy érzéketlenül elmenjünk egymás mellett, viszont megtart az igazságban és megóv a beteges szentimentalizmustól. Mit tehetünk, hogyan viselkedjünk, ha súlyos beteg van a családban?

• Mai gyakorlat, hogy a súlyos beteget igyekezzünk eltenni szem elől. Régebbi korokban, amikor természetes volt, hogy az emberek betegen is otthon maradtak az övéik körében, senki sem borzadt a gyengék, a betegek, vagy az öregek látványától. Az emberek tudtak együtt élni a betegséggel is. Ma amikor egyedül csak a szépség és az erőnlét számít, és ezért mindenki fiatalnak, szépnek és erősnek akar látszani, borzadunk a betegektől, mert ők arra emlékeztetnek bennünket, hogy egyszer mi is elerőtlenedünk, megöregszünk, és betegek leszünk. De bizonyos szociális gondok is hozzájárultak ahhoz, hogy ma igyekezzünk elkülönülni a betegektől. Általános jelenség lett a szeparálódásra való törekvés. Az időseket egészséges állapotukban is sokszor kiemelik a családból. Különösen a panellakók magányosodnak el. A gyerekeknek nincs tapasztalatuk arról, hogy otthon is lehet beteget ápolni.

Arra a kérdésre, hogy miként viszonyuljunk a betegekhez, alapelvként azt tudom mondani: adjuk meg nekik az intimitást, és tiszteljük emberi méltóságukat. Egy beteget nem szabad megalázni. Tapintattal kell lenni iránta, vigyázzunk hogyan szólunk hozzá. Gyengeségükből, fájdalmukból, kiszolgáltatottságukból adódóan a betegeink sokszor követelőzőek, de ilyenkor is türelmesnek kell lenni irántuk. A beteg igényeit kell kielégíteni. Ha pl nem akar mosakodni, nem szabad nagyon erőltetni, inkább próbálkozzunk később a mosdatással, este vagy másnap. Bizony keményen próbára tehet bennünket egy súlyos beteggel való törődés, de keresni kell a megoldást, mert mindig van. A szeretet leleményes. Nagyon fontos, hogy az otthon ápolott beteg körül legyenek olyan személyek is, akik lelkiileg segítik őt. Egy-egy rokon, barát, a pap látogatása, a szentségekhez való járulás, együtt imádkozás, a Szentírásból való felolvasás nagy lelki megerősítést adhat. A beteg iránti részvét a cselekedeteinkben kell, hogy megnyilvánuljon. A túlzott sajnálko-

zás, - nevezhetjük ezt szentimentalizmusnak is -, fékez, megzavar, ápolót és beteget egyaránt.

Senki sem vonul szívesen kórházba, de érdekes módon, ha valaki huzamosabb ideig szorul kórházi ápolásra, egy idő után belesimul a kórházi életbe, mintegy hozzáidomul a körülményekhez, és ebben több van mint egyszerű beletörődés. Ez is jelzi, hogy az embernek vannak belső tartalékai, lehetőségei, melyek „messzi tájakra” is elvihetik. Az ember, ha beteg, képes megbarátkozni olyan dolgokkal, amelyekről egészséges állapotában viszolyog. Nem szoktuk megköszönni a betegségeknek, pedig éppenséggel megtehetnénk, hiszen minden betegség egy fajta tisztulást hoz az ember életébe, vagy ahogy a népi mondás tartja: minden rosszban van valami jó is.

• A betegség a szenvedés egy formája. Elveszítettem az egészségemet, sőt lehet, hogy a munkámat, kapcsolataimat is, - ám a veszteség ellenére, a betegség az épülesemre szolgál, mert a betegségben elgondolkodom a múltamon, a mostani helyzetemen, és főleg a kapcsolataimon. A betegséget, a szenvedést, a rosszat nem kívánjuk, de sok érték is rejlik benne. Érteli a személyiségünket, közelebb visz hozzátartozóinkhoz, barátainkhoz, a Jóistenhez, értékrendünk pozitívan megváltozik.

Az egyetlen érték, amit soha el nem veszítünk és örökre a miénk marad, a szeretetünk.

Az ablak - igaz történet -

Két, súlyosan beteg ember feküdt ugyanazon kórteremben. Egyikük minden délután fölült az ágyban egy órácskára, hogy ezzel megmozgassa szervezetét. Az ágya a kórterem egyetlen ablakához a közelebbi volt. A másik beteg egész nap csak feküdt az ágyban, a plafont bámulta. Közben néha beszélgettek erről-arról, családról, feleségről, gyerekekről, katonakorukról, ahogy szokás ilyen helyzetben. Az az ember, aki az ablaknál feküdt, minden délután, amikor fölült, azzal töltötte az időt, hogy elkezdte közvetíteni a másinak, mit lát az ablakon át a kinti világból. A másik beteget egy idő után szinte csak ezek a színes beszámolók tartották életben, már alig várta azokat, egyedül azok vittek némi változatosságot az életébe. Az ablak egy kellemes, tavacskaival díszített parkra

nézett. Vadkacsák és hattyúk úszkáltak a tavon, és gyerekek játszottak távirányítós hajókkal rajta. Szerelmespárok üldögéltek a színes virágágások mellett órákig, egymásba felejtkezve.

Miközben az ablak melletti beteg kimerítő részletességgel írta le a kinti világot, a másik, a folyton fekvő, behunyt szemét és maga elé képzelte a látványt. Egy meleg délutánon az ablak melletti ember egy, a parkon átvonuló karneváli menetről beszélt. Bár a fekvő ember nem hallotta a zenészeket, maga elé képzelte őket, a másik érzéletes leírása alapján. A napok, és a hetek teltek.

Egy reggel a betegetek fürdetni készülő nővér az ablak melletti embert élettelenül találta az ágyban, mert az éjjel csendben elaludt örökre. Elszomorodva hívta a személyzetet, hogy kivigyék az elhunytat. Amint alkalom kínálkozott rá, a korábban a belső ágyon fekvő beteg, kérte, hogy a másik ágyon fekhessen. A nővér szívesen segített, kényelembe helyezte őt, majd magára hagyta. Lassan, fájdalomtól gyötörve az ablak felé fordult az ember, és megdöbbenve látta: az ablak egy tűzfalra néz. Megkérdezte a nővért, mi történhetett az eltávozott szobatarással, hogy olyan szépnek festette le az ablakon túli világot. A nővér elárulta, hogy az az ember vak volt, nem láthatta a falat sem.

Valószínűleg csak bátorítani akarta őnt – mondta a férfinak.

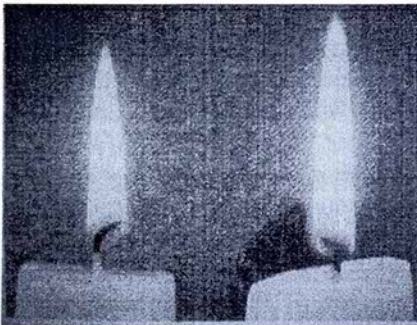
Az Unió ezúttal jól döntött

Múlt év októberében a brit munkáspárt egyik európai uniós képviselője olyan törvényjavaslatot terjesztett az Unió parlamentje elé, mely megtiltotta volna az orvosoknak, hogy lelkiismereti okokra hivatkozva elutasítsák művi abortusz végrehajtását. Az uniós képviselők az előzetes várakozással ellentétben (mindenki azt várta, hogy a javaslat megkapja a többségi támogatást), elutasították a tervezetet. Magyarul, az Unió országainak orvosai továbbra sem kényszeríthetők arra, hogy művi abortuszt hajtsanak végre. A továbbra is érvényben lévő szabályozás szerint az anya a terhesség bizonyos szakaszában kérheti magzata „eltávolítását”, de az orvos – lelkiismereti okokból - elutasíthatja a magzatelhajtást.

megjegyzés: Az abortuszpártiak a nők szabadságjogaira hivatkoznak, miköz-

ben az orvosok szabadságjogairól megfeledkeznek. Milyen alapon gondolják azt egyesek, hogy kötelezhetnek bárkit is arra, hogy embereket gyilkoljon? Nem azon kellene-e inkább fáradozni, hogy a válságállapothoz került kismamákat segítsük? Segítsük abban, hogy képesek legyenek világra hozni és fölnevelni gyermeküket?

A művi abortusz a legdurvább jogsértés, mert az élethez való jogot vonja meg a legvédtelenebb embercsoporttól. Ne beszéljenek jogokról azok, akik az élethez való jogot is megtagadják másoktól!



Két kis magzat beszélget a jövőről

- Te hiszel a születés utáni életben?
- Természetesen. A születés után valaminek következnie kell. Talán itt is azért vagyunk, hogy felkészüljünk arra, ami ezután következik.
- Butaság, semmiféle élet nem létezik a születés után. Egyébként is, milyen lenne az?
- Azt pontosan nem tudom, de biztosan több fény lesz ott, mint itt. Talán a saját lábunkon fogunk járni, és majd a szájunkkal eszünk.
- Hát ez ostobaság! Járni nem lehet. És szájjal enni – ez meg végképp nevetséges! Hiszen mi a köldökszínőron keresztül táplálkozunk. De mondok én neked valamit: a születés utáni életet kizárhatjuk, mert a köldökszínőr már most túlságosan rövid.
- De, de, valami biztosan lesz. Csak valószínűleg minden egy kicsit másképpen, mint amihez itt hozzászoktunk.
- De hát onnan még soha senki nem tért vissza. A születéssel az élet egyszerűen véget ér. Különböző is, az élet nem más, mint örökös zsúfolódás a sötétben.
- Én nem tudom pontosan milyen lesz, ha megszületünk, de mindenesetre meglátjuk a mamát, és ő majd gondoskodik rólunk.
- A mamát? Te hiszel a mamában? És szerinted ő mégis hol van?
- Hát mindenütt körülöttünk! Benne és neki köszönhetően élünk. Nélküle egyáltalán nem lennénk.
- Ezt nem hiszem! Én soha, semmiféle mamát nem láttam, tehát nyilvánvaló, hogy nincs is.
- No de néha, amikor csendben vagyunk, halljuk, ahogy énekel, és azt is érezzük, ahogy simogatja körülöttünk a világot. Tudod, én tényleg azt hiszem, hogy az igazi élet még csak ezután vár ránk...

Karácsonyváras Tokodon

Az elmúlt esztendőben, a karácsonyváras heteiben, minden hétvégén különböző ünnepi rendezvények színtere volt a tokodi kintin. A szervező, a helybéli *Családosok Egyesülete*, hétről-hétre más-más programmal várta az érdeklődőket. Advent első vasárnapjának előestéjén, a gyerekek öröme, kézműves foglalkozásokkal, karácsonyi díszek készítésével vette kezdetét az ünnepsorozat. Másnap a község polgármestere az ünneplők jelenlétében meggyújtotta az első gyertyát a falu adventi koszorúján, s ezt követően Pelyhes Gábor budapesti vendégelőadó szórakoztatta a gyerekeket zenés-énekes műsorral. Advent második vasárnapja a mikulásvárás jegyében telt, majd egy hét múlva a helyi civil szervezetek közreműködése mellett ünnepi vásárral folytatódott a rendezvénysorozat, s végül a Karácsonyt megelőző hétvégén került megrendezésre a falukarácsony, melynek szervezője a Tokodi Önkormányzat mellett a faluközösség és a Gazdakör volt, a Családosok Egyesülete meghívottként vett részt az eseményen.

A programokra sokan eljöttek, ami biztossá teszi, hogy a családok körében igény van az effajta együttlétre. Radovics Georgina, a Családosok Egyesülete vezetője elmondta, hogy az adventi ünnepsorozat megrendezésével az em-

beri kapcsolatokra kívánták ráirányítani a figyelmet, hogy az adventi várakozás ne csak az anyagiakról szóljon, hogy szánjunk egy kicsit több időt a gyerekeinkre és egymásra, s ezáltal is jobban ráhangolódjunk Karácsonyra.

A programok lebonyolításában nem csak az egyesület tagjai vettek részt, több önkéntes is segített: anyukák, apukák, nagymamák, pedagógusok. A rendezvényekhez szükséges kellékeket a helyiek följánlásaiból és a Tokodi Önkormányzat segítségével sikerült biztosítani.



Radovics Georgina: "Az emberi kapcsolatokra kívántuk ráirányítani a figyelmet."

MÁRIA RÁDIÓ - FM 97,4

Jézust adj a neked

- egy keresztény hang az otthonodban

A tokodi *Családosok Egyesülete* 2009. nyarán alakult, néhány fiatal szülő kezdeményezésére, miután egy jól sikerült játszótér felújításra indította az eseményen részt vevő szülőket, hogy elgondolkodjanak a folytatás lehetőségein. A gondolatot tett követte, a szülők szorosabbra fűzték kapcsolataikat, s ma már közösen tevékenykednek, vesznek részt a falu életében. A 2010. évi karácsonyváró programsorozat már a negyedik olyan csoportrendezvény, melynek szervezője a Családosok Egyesülete.

Az adventi ünnepsorozat nyitórendezvényén a megjelentek között családja körében ott volt a község polgármestere is, **Tóth Tivadar**, aki volt oly kedves megosztani lapunk olvasóival ünnepi gondolatait. Az alábbiakban a vele folytatott rövid beszélgetést közöljük.

Most a Karácsony előtti hetekben, mit üzenne Polgármester úr az olvasóknak a közelgő ünnep kapcsán?

• Adventi időszakban vagyunk. Nézzünk arra, hogy mit is jelent az advent, mit fejeznek ki az adventi koszorú gyertyái? A négy gyertya a hit, a remény, a szeretet és az öröm kifejezője, és ugyanakkor az egyre növekvő fényességre is utal. Mutatja, hogy szere-

tett emberek vagyunk. Isten ezt mondja nekünk nap mint nap. Mi emberek, ha befogadjuk Isten szeretetét, képesek leszünk szerető emberré válni. Isten rajtunk keresztül szereti a másik embert. Ady Endre mondja „Karácsony” című versében: „dicsőítsük Istent, és szeressük az embert”. Hétköznapijainkban úgy tudjuk dicsőíteni Istent, ha az Ő szeretetét közvetítjük egymás felé, akár családapaként vagy családayaként, akár gyermekként, akár az utcán, a munkahelyen, az üzletben vagy a polgármesteri hivatalban. Üzenetem az, hogy ezt a szeretetet próbáljuk meg továbbadni, és igyekezzünk el is fogadni másoktól.

Valóban. Elfogadni mások szeretetét szintén a szeretetünk kifejeződése. Nem mindig gondolunk erre. Úgy véljük, hogy a szeretetet csak valamiféle aktivitással lehet kinyilvánítani, pedig a szerető embert alapvetően a belső hozzáállása, a másik ember iránti jóindulata jellemzi, ami az elfogadást is egy sajátos adakozássá teheti. Akkor is jót teszünk, ha lehetővé tesszük más valaki számára, hogy jót tegyen.

• Isten előtt szeretettek vagyunk, és ezt elfogadjuk. Elfogadjuk a hozzánk lehajló Isten szeretetét. Az elfogadás, a befogadás képessége és igénye mélyen bennünk van. Ez őrizhet meg bennünket attól, hogy túlértékeljük vagy alulértékeljük magunkat. Tapasztalhatjuk, hogy milyen sok sebet okozunk a környezetünknek önmagunk esetenkénti túlértékelésével, vagy azzal, hogy lebecsüljük a képességeinket, és nem teszünk meg minden tőlünk telhetőt a köz érdekében.

Az, hogy Önt itt látjuk ezen a rendezvényen, gondolom a Családosok Egyesületének is szól, egy fajta jelzés, elismerés.

• Mint polgármesternek, alapvető kötelességem, hogy itt legyek, azok között, akik szolgálnak, örömet szereznek a gyerekeknek. Feleségem is itt van, és a kisebbik gyermekünk is. Mostani tiszttségemet úgy fogom fel, mint szolgálatot. Szeretném visszaforgatni a falu közössége javára, amit eddigi életem során kaptam a falutól.

Sok felé hallani, hogy nincs igazi közösségi élet. Polgármester úr mennyiben osztja ezt a véleményt?

• Tokodon, úgy érzem, léptünk előre. Legutóbb a Márton-napi ünnepségen voltunk együtt, harmonikaszóval, vidáman. Minden rajtunk múlik. Törekednünk kell megmozgatni a kapcsolatokat. Ebben a helyi vállalkozók is sokat segít-

hetnek. A kapcsolatok ápolásában sok lehetőség van. Új gondolatok, ötletek jönnek elő. Az összefogásban óriási erő van. Nagyon fontos lenne a fiataloknak értelmes, értékes, számukra is élvezhető programokat adni. Hiszek abban, hogy ez lehetséges.



Polgármester úr meggyújtja a negyedik gyertyát a falu adventi koszorúján



A betlehemezők meglevenítik Jézus születését



Megnyílik Télapó puttonya

Vannak bizonyos első lépések

Sok családban él még az a szép hagyomány, hogy ha összeszólalkozik a férj és a feleség, mindig a férfi kér először bocsánatot, lovagiasságból. Ez persze csak akkor működik, ha utá-

na az asszony is bocsánatot kér. Vannak bizonyos "első lépések", amelyeket mindig a férfinak kell megtennie. Ha egy férfi erre képes, ha nem felejt el udvarolni, ha tud hangulatot vinni a családjába, ha vannak ötletei, ha állandóan tudja sugározni a felesége felé, hogy boldog, amiért ő a felesége, akkor a nő ettől szárnyakat kap.

Ha a férfi erre képtelen, és amikor hazajön, lustán besüpped a foteljébe, és semmi pozitív nem jön elő belőle, akkor a nő erről a nullpontról csak nehezen tudja a házasságot kibillenteni. Az nem természetes, hogy a nő kezdjen el udvarolni. A szekér egy ideig recsegve-ropogva menni fog még, aztán megáll.

A szerelem körforgásának motorja, kezdeményezője a férfi. És ezen a ponton a házasság boldogságának kulcsa az ő kezében van. A boldog házasságok arról híresek, hogy van bennük egy bohókás férfi, aki nem felejtett el udvarolni.

*Szeretet nélkül a kötelesség elkedvetlenít
Szeretet nélkül a felelősség kíméletlenné tesz
Szeretet nélkül az igazságosság keménnyé tesz
Szeretet nélkül a kedvesség képmutatóvá tesz
Szeretet nélkül az okosság kegyetlenné tesz
Szeretet nélkül a rend kicsinyessé tesz
Szeretet nélkül a becsületesség kevélyé tesz
Szeretet nélkül a tulajdon kapzsvá tesz
Szeretet nélkül a hit fanatikussá tesz
Szeretet nélkül az élet értelmetlen
Am szeretetben élni boldogság és öröm*

Október 23-i nemzeti ünnepünkön Schmitt Pál köztársasági elnök a Magyar Köztársaság Arany Érdemkeresztjét adományozta Tát polgármesterének, Szenes Lajosnak, közéleti munkája elismeréseként. Gratulálunk a kitüntetéshez.

szerkesztő/kiadó: Milinszki Márton
cím: 2534 Tát, Vörösmarty u. 18
tel: 33/445-237
ISSN: 1788 2915

Jól működő nyugdíjrendszer csak a társadalmi szolidaritás elvére épülhet

Ahhoz, hogy az időskorúak nyugellátása biztosított legyen, alapvetően két dolog kell. Egyrészt szükség van munkaképes, aktív lakosságra, amely a nyugellátást (nyugdíjak kifizetése, egészségbiztosítás) munkájával lehetővé teszi, másrészt pedig szükség van az időskorúak megsegítésére irányuló társadalmi hajlandóságra, vagyis jóerkölcsekre. Ha ez utóbbi hiányzik, akkor bizony hiába van akár jól működő gazdaságunk is, az idősök nem fogják megkapni azt a segítséget, amit idős korukra való tekintettel illene megkapniuk.

Ma már kezdik megérteni az emberek, hogy a most kifizetésre kerülő nyugdíjak nem abból a pénzből származnak, amit harminc, negyven, ötven évvel ezelőtt fizettek be a nyugdíjpénztárba. Azt a pénzt az akkori nyugdíjasok kapták meg. Magyarul, azzal a pénzzel segítették az akkori fiatalok az akkori öregeket.

A mostani nyugdíjakhoz a fedezetet a mostani aktív korosztály teremti elő. Ehhez pedig, mint mondtuk, két dolog szükséges: hogy legyenek kellő számban munkát végző, pénzkereső fiatalok, és hogy ezek a fiatalok hajlandók legyenek szüleiket, nagyszüleiket eltartani.

A múlt században kialakult európai nyugdíjrendszer eleinte jól működött, mert a befizetések arányban voltak a kifizetésekkel, vagyis a járulékok a nyugdíjakkal. Idővel azonban a rendszer eltorzult, mert egyre kevesebb lett a bevétel és egyre nagyobbak lettek a kiadások. Ennek oka elsősorban a gyermekszületések alacsony száma és ami ebből következik: az előregedő társadalom. Ma már köztudott, hogy Európa nemzetei vészesen fogyanak. (Ehhez járult a fogamzásgátló tabletták elterjedése, a „szexuális forradalom” az 1960-as évektől.) **A nyugdíjrendszer legfőbb problémája tehát abban áll, hogy megszűnt az összefüggés az időskori jólét és a gyermekvállalás-nevelés között.** A nyugdíjrendszerrel kapcsolatos másik probléma az, hogy drasztikusan lecsökkent az emberek aktív munkában töltött éveinek száma (Nem véletlenül emelte meg a közelmúltban a francia kormány a nyugdíjkorhatárt.) Az emberek az elmúlt évtizedekben rendkívül elkényelmesedtek. Elvárták a jólétükhöz szükséges feltételek biztosítását, de egyre kevesebbet voltak hajlandók dolgozni (lásd: görögországi gazdasági válság, franciaországi zavargások stb.)

Magyarországon a nyugat-európainál is bonyolultabb a helyzet. Jelzi ezt a magán-nyugdíjpénztárak körül föllángolt vita. (Nyugat-Európában nincsenek magán-nyugdíjpénztárak.) Hogy megértsük a probléma lényegét, tudnunk kell, hogy a magán-nyugdíjkasszák nem olyan rég óta működnek hazánkban, 1998 elején, a Horn-kormány utolsó évében kerültek bevezetésre. **A mai nyugdíjasok zöme még az állami nyugdíjpénztárba fizette a járulékait, s ma is az állami nyugdíjpénztár tagja.** A tisztánlátás kedvéért el kell mondanunk, hogy 1990-ben, a rendszerváltáskor, a leköszönő szocialista kormány teljesen kiüresített nyugdíjkasszákat hagyott hátra, az addigi nyugdíjbefizetések már akkor sehol sem voltak. 1998 óta az állami rendszerből sokan – főleg a fiatalabbak közül – kiestek, azáltal, hogy beléptek valamelyik magán-nyugdíjpénztárba. A belépésre az előző kormányzat törvénnyel kényszerítette is a pályakezdőket. Különös intézkedés volt ez. Vajon miért nem a nyugdíjbavonulás előtt állókat kötelezték a belépésre, vagy magukat a nyugdíjasokat? (Nyugaton elképzelhetetlen, hogy egy állam arra kényszerítse a polgárait, hogy a pénzüket kötelező jelleggel egy magánvállalkozásra bizzák.) Summa summarum, az elmúlt években a befizetett nyugdíjjárulékok nagy része magán-nyugdíjpénztárakba vándorolt. A magán-nyugdíjpénztárak kiütlői és tulajdonosai (egyazon érdekesoportról van

szó) ezt nagyon pozitívan értékelték, de hogy a valóságban mit is eredményezett az állami nyugdíjrendszer meglékelése, azt mostanában kezdjük világosan látni. Azt eredményezte, hogy ma a nyugdíjasokat már nincs miből kifizetni, hiszen a mai nyugdíjasok túlnyomó többsége az államkasszából kapja a nyugdíjat, ahonnan – az elvándorlások miatt – hiányzik a pénz. **A fiatalok, akik egyébként is kevesen vannak, nem segítik az időseket, még ha van is kezesük, mert a nyugdíjjárulékaik a mai idősökért felelősséget vállalni nem akaró magán-nyugdíjpénztárakba folynak.** Nem csak az a probléma tehát, hogy az aktív lakosság aránya a nyugállományban lévőkhöz képest csökken, vagyis egyre szűkebb az a társadalmi réteg, amely a nyugdíjakhoz szükséges pénzösszeget kitermeli, de a nyugellátás második feltétele sem teljesül. **Nincs szolidaritás, hiányzik az idősök iránti felelősségvállalás.** Olyankor, amikor a népességfogyás miatt a nyugdíjrendszer egyébként is komoly nehézségekkel küzd, igen nagy felelőtlenség volt megbontani a rendszer egységét. Akik most körömszakadtáig védik a magán-nyugdíjpénztárakat, erről persze nem beszélnek. Őket más szempontok vezérlik: magántársaságok üzleti és politikai érdekei, olyan csoportoké, akik magánbizniszt csinálnak a közérdekből, akik **szívesebben piacolnak a nyugdíjbefizetésekéből származó pénzzel, mintsem hogy eljuttatnák azt azokhoz, akiket megillet: az idősekhez.** Mindemelllett a majdani magán-nyugdíjpénztári kifizetésekre az államnak kell garanciát vállalnia, azaz ha becsődölnek a magánpénztárak, a hopen maradt polgárt az állam kényszerül védelmébe venni.

"Senkit sem hagyunk a múlt romjai alatt"

„Mi olyan országot látunk magunk előtt, ahol erős állam védi a közérdeket, ahol értelmetlen parancsok és buta szabályok nem gátolják azokat, akik dolgoznak és vállalkoznak. Ahol garantálják a nyugdíjasok biztonságát, a nyugdíjak értékét, és nem engedik, hogy eltözsdezzék az emberek befizetéseit. Ahol azok jutnak előre, akik becsülettel dolgoznak, és nem azok, akik ügyeskednek és spekulálnak. Ahol megéri gyermeket vállalni és felnevelni... Olyan századunk lesz, amelyben a magyarokat ismét tisztelik a világban...” / Orbán Viktor /

A német olvasó visszaszól

A magyar kormányt és annak miniszterelnökét támadó német nyomtatott sajtó az olvasók váratlan reakciójával szembesült. Az interneten beküldött állásfoglalások sokkal inkább megértést, sőt elismerést tartalmaznak, semmint bekapcsolódást a Budapest elleni hadjáratba: "Én demokrata vagyok és egyáltalán nem félek Orbántól. ha összeütközésre kerülne sor Budapest és Brüsszel között, akkor nem vitás, hogy kinek fogom a pártját." "...Öröm számomra a mások kárára épült mohóság üldözése." "Miért nem teszik fel a német közvélemény-kutatók azt a kérdést: helyesnek tartom-e a Magyarországon történeteket? Félnék az ország polgárainak a véleményétől? Mi nem vagyunk olyan buták, mint azt vélték, és nem lehet bennünket az orrunknál fogva vezetni." "Minden Magyarország elleni cikkel szimpatikusabbak lesznek nekem a magyarok, szemben a hatalomra éhes nyugatiakkal." "Gratuláció Orbán úrnak! Ez a remek teljesítmény nem csak Magyarország, hanem az egész EU számára reményt ébreszt egy jobb politikai rendszer megteremtésére."